

“เฮ้ย วิทย์ แต่งตัวจะไปไหนแต่เช้าวะ” เสียงเพื่อนร่วมห้องตะโกนถามทั้งที่เขายังหลับอยู่บนเตียงนอน ผมฉิวปากหัวโอยอย่างอารมณ์ดีตอบไปว่า

“ไปดูหนังกับสุภาพสตรีหน่อยวะ”

“พูดเป็นเอฉะนะ” คราวนี้เขาตีหมาขี้มนมองอย่างสงสัย ผมชักจนจึงยืนยันว่า

“ทำไมคนอย่างอู๋มีแฟนกับเขาไม่ได้หรืออย่างไรวะ”

“เปล่าๆ” เขาตอบยิ้มๆ “เพียงแต่สงสัยว่าใครหนอช่างโชคดียัง”

ผมไม่ค่อยจะสพอารมณ์ ในลีลาการยิ้มของเขานักจึงอธิบายว่า

“ก็ยัยอู๋ คนที่อู๋ติดคอทางจดหมายใจละ เธอณัณันท์ลได้”

“ลือไม่เคยเห็นหน้า แล้วจะรู้ได้ยังไฉว่าใครคือเธอ” เขาถามคล้ายคนฉลาด

“อ้อ ง่ายจะตาย เธอบอกว่าเธอจะสวมชุดมินิสัฟ่า ถือกระเป๋าสัคดา ผมยาวดาสีน้ำตาล สูง ๑๕๕ เซนติ”

“และส่วนสัค ๓๖-๒๒-๓๖”

“ขอให้ได้อย่างนั้นเถอะวะ”

“คิดว่าคงไม่ผิดหวังอีกนะ”

ผมฟังเขาพูดแล้ว ให้คันเข้าไปในซัหัวใจพิลึก จริตผมนะไม่อยากให้ผิดหวังหรอก แต่ก็ช่วยไม่ได้ พระเจ้าไม่ยอมเข้าข้างผมเลยสักครั้งเดียว หญิงแต่ละคนที่ผ่านเข้ามาในวิถีชีวิตของผม มีอันเป็นไปต้องทำ

ให้เลิกกันทุกที ลองฟังเรื่องของผมก็แล้วกัน ว่าผมนี่อาภัพแค่ไหนเพียงใด

อ้อ..... หญิงคนแรก เรารู้จักตั้งแต่เมื่อครั้งยังเรียนร่วมกัน เพื่อกววิชาเข้ามาหาวิทยาลัย เพราะความรักอย่างลุ่มหลงคลั่งไคล้ จึงเลือกตามและติดตั้อยๆ เข้ามาอยู่ในคณะเดียวกัน สถาบันเดียวกัน

เธอมีความสวยงามอย่างบาคใจชายที่สมกันดีกับความหล่อเหลาของผม (ใครๆ ก็ว่าอย่างนั้น) ไม่ว่าเราจะไปเที่ยวที่ไหน หุ่นสาววัยรุ่นเดียวกัน มักมองเราอย่างอิจฉา ในความรักและความสนิทสนมของเรา ผมและเธอเชื่อว่า ไม่มีอะไรในโลกนี้มาแบ่งแยกความรักของเราได้

แต่ อนาคตยังถูกแบ่งแยกได้ นับประสาอะไรเธอกับผมจึงจะแยกกันไม่ได้ ในเมื่อต่างก็มีความเข้าใจผิด ชนิดที่ไม่ยอมฟังเหตุผล

....ในห้องเลคเชอร์ ก่อนที่อาจารย์จะเข้าสอน ผมและเพื่อนที่นั่งติดกันทางซ้ายมือ คุยกันถึงเรื่องการทะเลาะวิวาทเองเพื่อนอีกคนหนึ่ง สาเหตุเพราะโดนสพประมาท

“มันดำว่แม่ไอ้เปลืองเป็นอะไรวะ”

เพื่อนถาม ก่อนที่ผมจะตอบอาจารย์ก็เข้าห้อง ผมไม่กล้าคุย จึงเขียนคำตอบ ใส่เศษกระดาษเผอิญเคราะห์ร้าย อ้อยซึ่งนั่งถัดเพื่อนคนนั้น ไปส่งเศษกระดาษชิ้นหนึ่งมาให้ผม ผมคลี

แต่ยังไม่ทันได้อ่าน ยิ้มให้เธอก่อนที่จะขำคำ
ตอบของเพื่อนคนเมื่อกันว่า “โธ่เอ๊ย”

ผมขำวัง เศษกระดาษชิ้นนั้น ไปให้
เพื่อน แต่เจ้ากรรมมันเลยไปถึงอ้อยพอดี
เธอหยิบชิ้นอ่าน ซึ่งคงพร้อมๆ กับที่ผมอ่าน
ข้อความในเศษกระดาษที่เธอส่งมาว่า

“วิทยุว่า วันนี้อ้อยเปลี่ยนทรงผม
ไม่เห็นขมเลย”

แหว..... หญิงคนที่ ๒ ที่ผมเกี่ยวข้อง
ด้วย หลังจากพยายามปรับความเข้าใจกับ
อ้อยแล้ว แต่ไม่สำเร็จ เธอคงคนอื่นได้ผม
ก็หาคนใหม่คงบ้างจะแคะอะไร

เธอสวยเรียบๆ อยู่คนละคณะ แต่
คงเชื่ออย่างซบเซมดียวา ที่ไม่รู้ว่ามีกับอ้อยเคย
เป็นแฟนกันมาก่อน เราจะรู้จักกันอย่างไรไม่
สำคัญหรอก เอาเป็นอันว่าเราซักสนิทสนม
กันมากขึ้นก็แล้วกัน จนผมซักจะลืมๆ อ้อย
เอาเสียด้วย ความรักของเราจนจะเข้ารูป
เข้ารอยอยู่แล้วเชียว ก็มีอันเป็นไป

งานส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ผม
นัดกับเธอไว้ว่ากลางคืนจะไปรับ พอได้เวลา
ก็ไม่รอช้า พาจักรยานคู่ชีพไปหาเธอถึง
ห้องพัก

ความซวย บังเกิดกับผมเข้าอีกจนได้
ขณะถีบจักรยาน คุยกันมา อย่างมีความสุขนั้น
รถแก๊งค์หนึ่งสวนมา ผมก็เลยหักรถจักรยาน
หลบ เพราะหัดไม่ตีรถพาเราทั้ง ๒ ลงไปแช่อยู่
ในคูข้างถนน ไม่ต้องบอกผลลัพท์ที่รู้ๆ กัน

และคนที่ ๓ ^{อีก} ผมพบจากคอลัมน์
มิตรภาพในหนังสือเรณูพิมพ์ว่า

สองวดี (อีก) อัศจรรย์

รังเกียจการคดโกงจน ชอบสืฟ่า งานอดิเรก
เทนนิส เล่นเรือใบ ตีกอล์ฟ ชีมน้ำ โบลิ่ง วลา

กติ รักคนที่เขารักเรา

ต้องการติดต่อกับจดหมายกับเพื่อนนักเพลง
สนใจติดต่อกับ.....(บ้านเลขที่).....

ผมซักสนใจก็ลองเขียนจดหมายไปคุย
ด้วย โดยให้ส่งจดหมายถึงผมไปที่บ้านของ
เพื่อนคนหนึ่ง เราติดต่อกันร่วมเดือนมีทัศน
คล้ายคลึงกัน ผมซักชอบพอจึงนัดพบกันที่ลิโด
เที่ยงวัน

ผมลงจากแท็กซี่หน้าลิโดอย่าง (ที่
ผมคิดว่า) สง่าผ่าเผย ชุดที่ผมสวมอยู่ หาก
อีกเห็นก็ต้องรู้ว่าผม เพราะผมบอก
ลักษณะเช่นเดียวกัน ผมบอกเสียก่อนนะว่าใน
การติดต่อกันนี้ ใช้ชื่อปลอม นามสกุลปลอม
ที่อยู่ปลอม ซึ่งเธอก็เช่นเดียวกัน ผม
กวาดสายตาไปทั่วบริเวณ หวังจะหาใครสัก
คนที่ลักษณะเช่นจดหมาย พลัน

ให้ตายหะ ผมกลับพบ น้องสาวคนเดียวของ
ผม สวมชุดสีฟ้า ถือกระเป๋าหนังสีดำ และลักษณะคง
บรรยายในจดหมายทุกประการ เดินตรงรี่เข้ามา

“พี่วิทยุมาคุยหนึ่งเธอ”

“เปล่า !แล้วแล้วจะมาคุยหนึ่งเธอ”

“เปล่า”

ที่หอพัก

“เฮียวิทยุ หนึ่งสนุกไหมวะ” เพื่อน
คนเดียวกันนั้นเองถาม

“เอ๊ะ ใจไม่รู้อี”

“ไอ้หะ เออแล้วอีดีละสวยไหมวะ
คงจะมีแฟนกับเขาซักทีหะอี”

ผมไม่ตอบ เพียงแต่ผมนั่งยิ้มให้มันหนึ่งที